

CSENDŐRSÉGI LAPOK

Szerkeszti és kiadja a M. kir. Csendőrségi Zsebkönyv szerkesztő-bizottsága.

ALÓFIZETÉSI ÁRA: Félévre — — 6 korona.
Egész évre 12 korona. Negyedévre 3 korona.

Megjelen minden hó
1-én, 10-én és 20-án

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

Az alkohol és a csendőrségi szolgálat.

A szolgálati utasítás II. Rész 9. §-a szerint «a csendőrnek szolgálatteljesítés ideje alatt étkezés, ital élvezet vagy multság kedvéért korcsmába, vagy kávéházba belépni szigorúan tilos.»

A 11. §. pedig azt mondja, «Ercskölestelen életmód, szeszital tulélvezete, pénzben kártyázás, adósság-csinálás oly hibák, melyeknek a csendőrnél semmi szín alatt sem szabad előfordulniok.»

Nemcsak a szolgálati utasítás, hanem számtalan más szabály és parancs is emeli fel intő szavát és az oktatólagos parancsok annyi szomorú intő példát szolgáltatnak.

A 11. §-ban felsorolt súlyos erkölcsi hibák és ezeken kívül, még sok más, hogy úgy mondjam, az első pohár bortól származnak.

Lássuk, mint végzi az első pohár bor észrevétlenül romboló munkáját az egyesek szervezetében, de különösen erkölcsiben s vegyünk ehhez alapul egy az örsre most kikerült, erkölcsös életű, mértékletes próbacsendőrt.

A próbacsendőr egy alkalommal a már régebben az örsön szolgáló bajtársai hívására, a falu korcsmájának ugynevezett külön helyiségébe megy.

Ott találják a jegyzőt, a kántort, a bírót és másokat a falu intelligenciájából csöndes poharazgatás mellett.

Kölcsönös üdvözlés után megkezdődik szerény határok között az ivás.

A csendőrök — a próbacsendőr még vendégük — hozatnak egy-két liter bort, s adomázás mellett vígan, kellemesen mulik az idő.

Végre a társaság rendes időben eloszlik, s a próbacsendőr kissé mámoros fejjel szívesen beismeri, hogy az időt víg, jókedvű czimborák között, igen kellemesen töltötte.

Ez az első lépés, mert közvetlen következménye az az elhatározás, hogy adandó alkalommal ismét felkeresi a társaságot. Még akkor nem gondol tivornyázásra, részegeskedésre, csak a neki tetsző társaság révén kellemes szórakozást keres. Ez így megy ártatlannak látszó szórakozás alakjában egy darabig.

A próbacsendőr, a ki máskülömben józan életet él,

kissé még talán tulszerény, kezd örülni a szabad vasárnap délutánoknak, esetleg szabad estéknek és kezd már a társalgásba is belemelegedni. Kezd nagy hangerővel beszélni, ő is rendel bort és hogy bebizonyítsa, hogy legény a gáton, szorgalmasan üritgeti a poharakat.

Ez a második lépés, mert már izlik a bor, s hazamenve, mámoros jó kedvében még dudolni is kezd; meg van elégedve önmagával, mert balga módra azt hiszi, hogy imponált. Kevés haszna van az esetleges rosszullét, vagy más jelenségnek, mert a bűn már tetszik, a szenvedély fejlődőfélben van.

Az ivó kompánia tagjai a helyett, hogy visszatartanák az ivástól, még ugratják, mert mulatnak esetlenségén és sületlenségein. Ritka ember, ki az ilyen korcsmázás ellen felszóllaló, kötelességtudó örsparancsnok, vagy komolyabb bajtárs intő szavaira hallgat és megjavul: inkább zsörtölődik, haragszik a dorgálásért és személyes szabadságának korlátozását látja benne.

Ezzel egyidejűleg alább hagy szorgalmával. Szolgálatát hanyagul, felületesen teljesíti. Minden gondolata odairányul, hogy mi módon szabadulhatna el legalább egy pohár borra.

Lassanként mind gyakrabban érzi a mámort és utóhatásait; a szesz élvezetétől állandóan fáradt agya nem alkalmas a tanulásra, Nehezen tanul, sőt később önképzését teljesen elhanyagolja.

Csodálkozva veszi az örsparancsnok ilyenkor észre, hogy az előbb jófelfogású próbacsendőre, bár látszólag tanul nem halad, a legegyszerűbb dolgokat sem fogja fel, sőt a mit tudott is, lassanként elfelejti. Kedvetlenül, figyelem nélkül teljesíti szolgálatát és sok oly jelenség kerüli el figyelmét, mit máskor észrevett volna. Így a praeventív szolgálatot haszon nélkül teljesíti.

A legegyszerűbb bünesetek megoldhatlan problémaként állanak előtte. Így a nyomozásokat felületesen vezetve, az örs kiderítetlen büneseteit szaporítja.

Az ilyent nem sarkalja a tettvágy, nem buzdítja az eredmény, mert egyidejűleg felüti fejét az elégtelenség, a sors és előljárók elleni zugolódás.

Szolgálati hanyagságával kapcsolatosan, csaláson kezdi törni fejét: mily módon vonja ki magát szépszerével a szolgálat alól?

Hegedűt, harmonikát, tárogatót,

MAGYARORSZÁG LEGNAGYOBB HANGSZERGYARA

STOWASSER I.

és a többi hangszereket általánosan elismert legjobb gyártm. szállít.
os. és kir. udvari és hadsereg szállító, a Rákóczi-Tárogató feltalálója, Budapest, II., Lánchíd-utca 5. — Gyára: Ontóház-utca 3. — Régi hangszerek javítása, vétele és becserélés. — Árjegyzék minden hangszerről külön küldetik.

Receptet hall rá eleget hasonló hanyag és lelkiismeretlen társaitól.

Kezdetben megleékszik azzal, hogy apró, cseprő gyorsan végezhető nyomozásokkal napokat tölt el, hogy az alatt őrsparancsnoka más fárasztóbb szolgálatra ne vésényelje. Kezdődik tehát a lelkiismeretlen: «óragyűjtés.»

Később már ez sem elég. A hat órai nagy pihenő megtoldja: 8—10 óra hosszát alszik, s a mulasztott időt gyorsabb menettel hozza be.

Kezdődik tehát az első adathamisítás. Ennek még az a hátránya is van, hogy a gyors menet közben nem figyel a mulasztásokra és a törvénysértéseket észrevétel nélkül mellőzi.

A hosszú pihenők alatt később bort hozatnak. Az első poharat követi a többi, míg mámoros fejjel lefejtve a pihenő idejét tulalusszák. Ijedten ébrednek, s mivel bevonuláskor nem tudnak hosszas elmaradásukat adni, kihagynak néhány tereptárgyat és az alvással eltöltött időt a le nem portyázott tereptárgyak közt arányosan szétszétva írják be őrzési lapjaikba, itt van már az első súlyos őrszolgálatbeli kötelességsértés.

A közbiztonságra azonban még előnyös, ha csak ily módon a pihenő szobában megittasodva mámoruk kiálása után folytatják utjukat. Hányszor fordul azonban elő (az oktatólagos parancsok példagyűjteménye szomorú tanu erre), hogy ittas állapotban szolgálatukat folytatva, végigtántorognak az utcákon, békés polgárokba belekötnek, azokat ok nélkül háborgatják. Sőt töltött fegyver és éles kard lévén nálok azok életét és testi épségét is veszélyeztetik. Ezáltal saját magukat megvetetik és a csendőrség oly féltve őrzött jó hírnevét pellegérré állítják. Ily ittas állapotban lesz elkövetve a sok hivatalos hatalommal való visszaélés, bántalmazás, jogtalan fegyverhasználat és sok más büntetendő cselekmény.

Ha az ivás szenvedélye már ennyire kifejlődött, az már iszákosság, a mely kérlelhetetlenül tartja bilincseiben rabját, melyből csak erős akarat menthet ki. De hol keressen az ember erős akaratot oly egyénknél, kik már ennyire jutottak.

Az iszákossággal karöltve jár az erkölcstelenség. A helyett, hogy a fárasztó szolgálat után testének az őt megillető pihenőt adná, a nemi élvezeteket kezdi hajhászni. Kimerül és annál kevésbé tudja szolgálatát teljesíteni. Eleinte jobbfajta nőekkel kezd ki, s feldulja nem egy ártatlan család békéjét.

Később a legaljasabb némberekkel adja össze magát.

Megbotránkoztatja a község tisztességes lakosságát, s összeszed mindenféle nemi betegségeket. Kórházlakó lesz és a szolgálattól huzamosabb időn át távol van.

Az iszákosság annyira rabul ejti, hogy már meg sem

elégszik egy-két pohár borral. Következik a dözsölés, tivornyázás és ennek elmaradhatatlan kelléke — a kártya. Mi sem természetesebb, hogy a zsold nem elegendő ily kiadások és veszteségek fedezésére.

Kezdődnek a bajtársi kölcsönök, s később a fűszerestől, korcsmárostól az éjjeli őrig, fünek, fának adósa, s ha mind az eddig felsoroltak egyideig talán titokban is maradnak, ezt már feljelentik és jön az első megbélyegző fenyítés.

Az előjáróban az első fenyítés után már megrendül a beléhelyezett bizalom. Szigorubb ellenőrzés alá kerül, mi a már ennyire jutott embernél nem hogy javító hatással volna, hanem még komiszabbá, elvetemedettebbé teszi. Igyekszik tehát titokban, az ellenőrző szemeket kijátszva, tovább inni.

Nem lévén elég pénze már, hogy ivási szenvedélyét kielégíthesse a drágább bor helyett az olcsóbb és mámorítóbb hatású pálinkához folyamodik. Nem válogat már eszközökben, hogy italhoz jusson. Mindegy már neki, akár bajtársa, akár egy más egyén útján jut az italhoz, fő, hogy ihassék. Itt már a megbízhatóság is kétséssé vált, mert hátha olyan embertől fogadott el italt, a ki ezért talán viszontszolgálatot vár?

Egyik büntetés a másikat éri; végre jön a hadtörvényszéki vizsgálat és csufos elcsapás.

Mit kezd már most a polgári életben egy elcsapott csendőr?

Javulásról legtöbb esetben szó sincs. Iszik tovább, züllik és a börtönök lakója lesz. Mint volt csendőr ismeri a törvényeket, kitanulta a gazemberek fortélyait és most érvényesíti.

Fáj az ember lelke, ha látja, mily sok súlyos büncselekmény tette — volt csendőr. Az ilyeneket mind az ital vitte erre az utra.

Ezeknek már nem izlik a becsületes munka, meghasonlanak önmagukkal és embertársaikkal, gyűlölik a társadalmat, haragszanak a tükére, másokat is izgatnak és lesz belőlük szocialista vezér.

Szinte hallani vélem az ellenvetést, hogy egy-két pohár bor nem árt meg és a miért az ember csendőr nem léphet be mindjárt a Good-Templar rendbe.

Igaz, hogy egy-két pohár bor nem árt meg, míg több nem lesz belőle. De hány ember ismeri és tudja betartani a határt? Az az általános kifogás, hogy: ha a füle melegsik, nem bir már magával, eléggé bizonyítja fenti állításom valódiságát. Számos orvosi értekezés olvasható az alkohol káros hatásáról az egyes szervekre. Mindannyi megegyezik abban, hogy alkohol bár kis mértékben is élvezve, lassan, de biztosan rombol.

Miért tegye ki magát az ember ennek is, mikor a nehéz körülmények, az elszapoodott betegségek és a

Brilliáns, arany-ékszerek, ezüst használati és disztárgyak, órák, evőeszközök

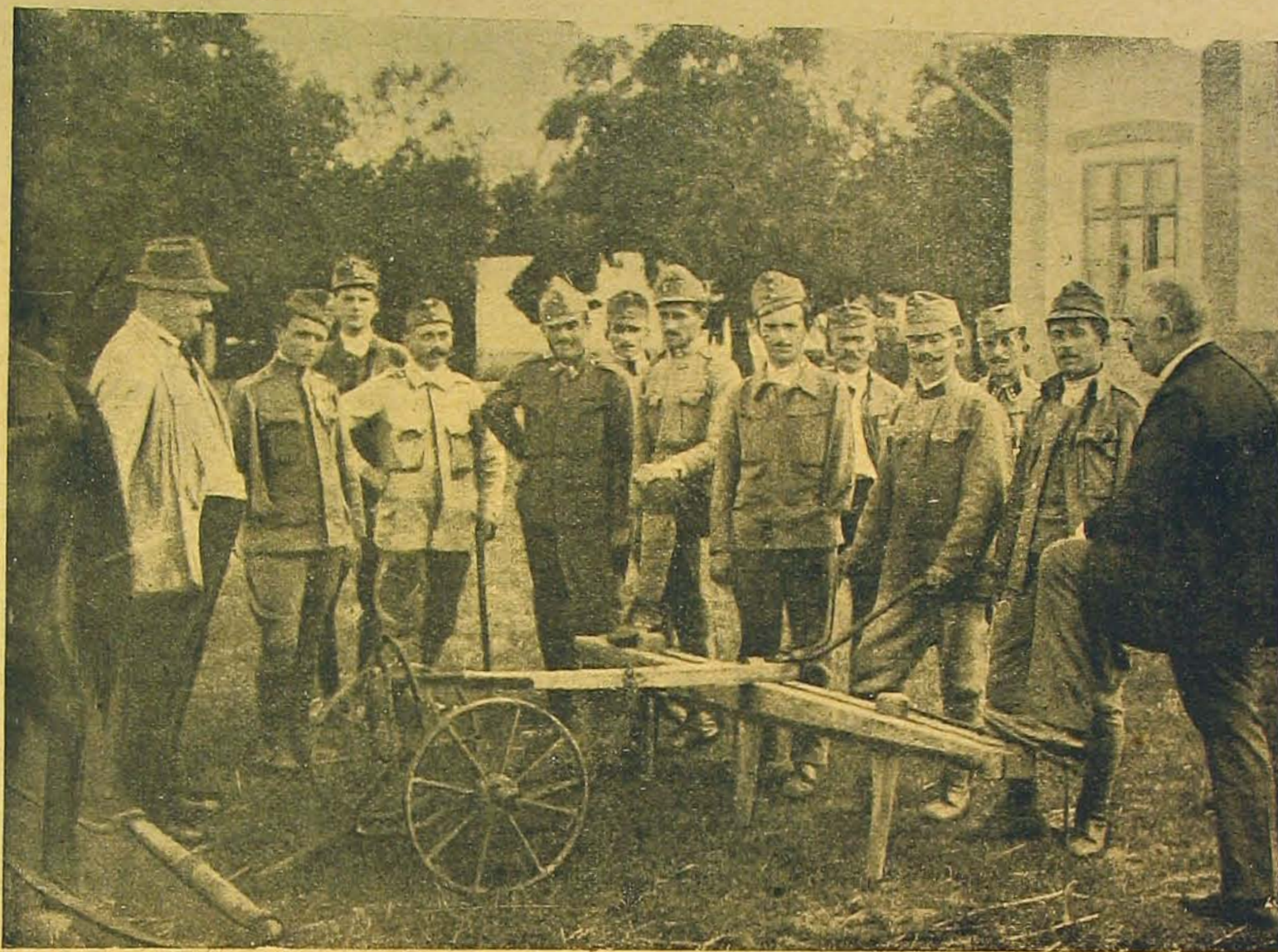
Iparművészeti ujdonságok. Egyházi felszerelések, gyári árban beszerezhetők (részletfizetésre is)

SÁRGA JÁNOS

csász. és kir. udvari szállítónál, Budapest, IV., Kilyó-tör 5. szám.

Képes nagy árjegyzék ingyen és bérmentve.

Hadirokkantak tanítás közben,

Babcséplés.

kor úgy is megteszik a magukét? Minek a kehelybe önteni azt a csöppet, mitől az kicsordul?

Az életfentartáshoz az alkohol — eltekintve egyes betegségektől, mikor a tiszta, erős bor orvosság — nem is szükséges.

Az az ellenvetés, hogy különösen kolerás és tifuszos időben a vizivás ártalmas, nem áll meg. Tiszta kutviz felforralva, szükség esetén egy késhegynyi citromsavval, citromlével, vagy egy pár csöpp eczettel keverve igen üdítő, szomjoltó italt ad és sohasem lesz betegségek okozója.

Ezzel szemben az italozástól megrendült szervezet nem tud ellentállani a betegségeknek.

Hogy a pálinka télen a hideg ellen jó, téves nézet. Ugyanis, bár pillanatnyi meleget kölcsönöz, rövid idő múlva a nagyobb hőt kifejtett test ellentálló képessége megtörik és a megfagyás veszélye áll be.

A világeért sem akarom a Good-Templar rend, vagy alkoholelleses egyesületbe való belépést ajánlani.

A kiben erős akarat van az magától is megtudja a határt szabni.

Az egyik tanosztálynál történt, hogy egy alkoholelleses előadás után fel lett szólítva a legénység a Good-Templar rendbe való belépésre. Egyetlen egy tette le a fogadalmat, de az is — úgylátszik — csak aznap délutánra, mert még este — kimaradása lévén — ugy teleszitta magát nedüvel, hogy alig lehetett hozahozni.

Helyesnek és üdvösnek tartanám azonban minden csendőr részére egy fogadalom letételét.

Nem hivatalos, vagy nyilvános fogadalmat értek itten csak azt, hogy mindenki magában szilárd elhatározással fogadja meg, hogy addig mig szolgálatban van, szeszes italt egyáltalában nem iszik. Ezt aztán tartsa is meg erős akarral.

Ha ezt mindenki megtenné biztosan állithatom, hogy a fenyítések száma 50%-kal csökkenne, mert elesne az alkohol hatása alatt elkövetett összes bűncselekmény, mi az összesnek több, mint 50%-át képezi.

Egy «valóságos» csoda.

Irta: Nyomozó.

Nem az ókori világ hét csodája közé sorolható esetről van itt szó. De nem is azokról a különféle könyvekben is ismertetett bűvészmutatványokról, a melyekkel a czirkuszok és komédiás truppok artistái valósággal elbűvölik a közönséget, csodálkozást keltvén még a fizikai és technikai tudományokban járatos közönségben is el nem vitatható szellemi- és kézi ügyességökkel.

Amolyan általános csodáról akarok itt beszélni, a

melyet a mindennapi élet igen gyakran produkál, mint pl. valami rendkívüli veszedelmes helyzetből, nagyobb szabásu balesetekből s más hasonló életveszedelmes körülményekből szinte rejtelmes módon való megmenekülés, a melyet — az esetleg közbejátszó körülményeket nem ismerve — épen ennél fogva mindaddig, mig a titokzatosság fátyolát valami vagy valaki fel nem lebentti előttünk, hajlandók vagyunk mindjárt *isteni csodának* minősíteni.

Tulajdonképen pedig nem is csodák ezek. Mert ha később megismerjük azokat a közbejátszó körülményeket, a melyek a veszélyből való szabadulást, a gonosz szándékból előidézett életveszedelmes helyzetből való megmenekülést előidéztek, már napirendre is térünk az előbb még csodás eset felett és szinte magától értetődőnek találjuk azt, a mit még az imént még oly természetfölötti csodának találtunk.

Igaz, hogy a kevesebb iskolai képzettséggel és élettapasztalattal rendelkező ember igen gyakran egészen közönséges eseteket is csodának minősít, mihelyt valamely esetben valami természetfölöttit, az isteni gondviselésnek szerinte különös beavatkozását látja, a mire korlátolt ismereteinél és vallásosságánál fogva a közönség nagyrésze hajlandó.

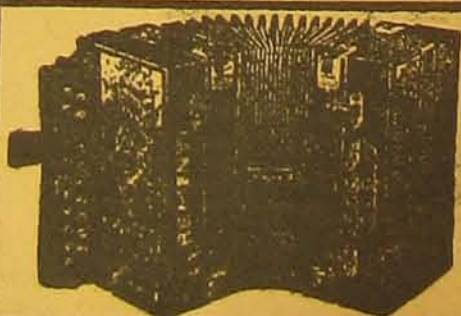
Viszont vannak esetek, a melyek még a tanultabb embert is bámulatba ejtik, sőt valósággal megdöbbennek első pillanatra, mert a véletlennek és a többféle körülménynek olyan mesteri módon való összejátszása által produkált eset áll előtte, hogy csak hosszadalmas és kellő szakértelemmel való vizsgálódás útján tudja felderíteni annak eredetét.

Ilyen eset volt az özvegy E.-né ellen elkövetett gyilkossági merénylet is, a melyből az áldozatnak szánt nő, bár ölésre alkalmas sörétes fegyverből s csak mintegy 10—12 lépésnyi távolságból, teljesen nyugodtan lőtt reá a tettes, csodálatosképen mégis sértetlenül megmenekült, és az ijedtségen kívül semmi baja nem történt.

Galamb József járásörmester eme csodás eset körülményeit vizsgálgatva, a következőket állapította meg.

Özvegy E.-né férje elhalálása folytán két gyerekkel, de minden vagyon nélkül maradt a világon. Közeli rokonai se voltak, a kiknek segítségére támaszkodhatott volna, tehát teljesen arra volt utalva, hogy addig is, mig esetleg második férj akad, saját keresetéből kell magát és gyermekeit fenntartania.

Minthogy pedig saját hajléka nem volt és mivel a gyermekeitől sem akart megválni, hogy így mint cseléd keresse meg a kenyerét, akként oldotta meg ezt a megélhetési problémát, hogy B. G. kistérségi lakosnak

HEGEDŰ

remek felszereléssel
50—60—80 korona

HARMONIKA

50—60—80—100 korona
finomabb 2 soros 60—80—100 K

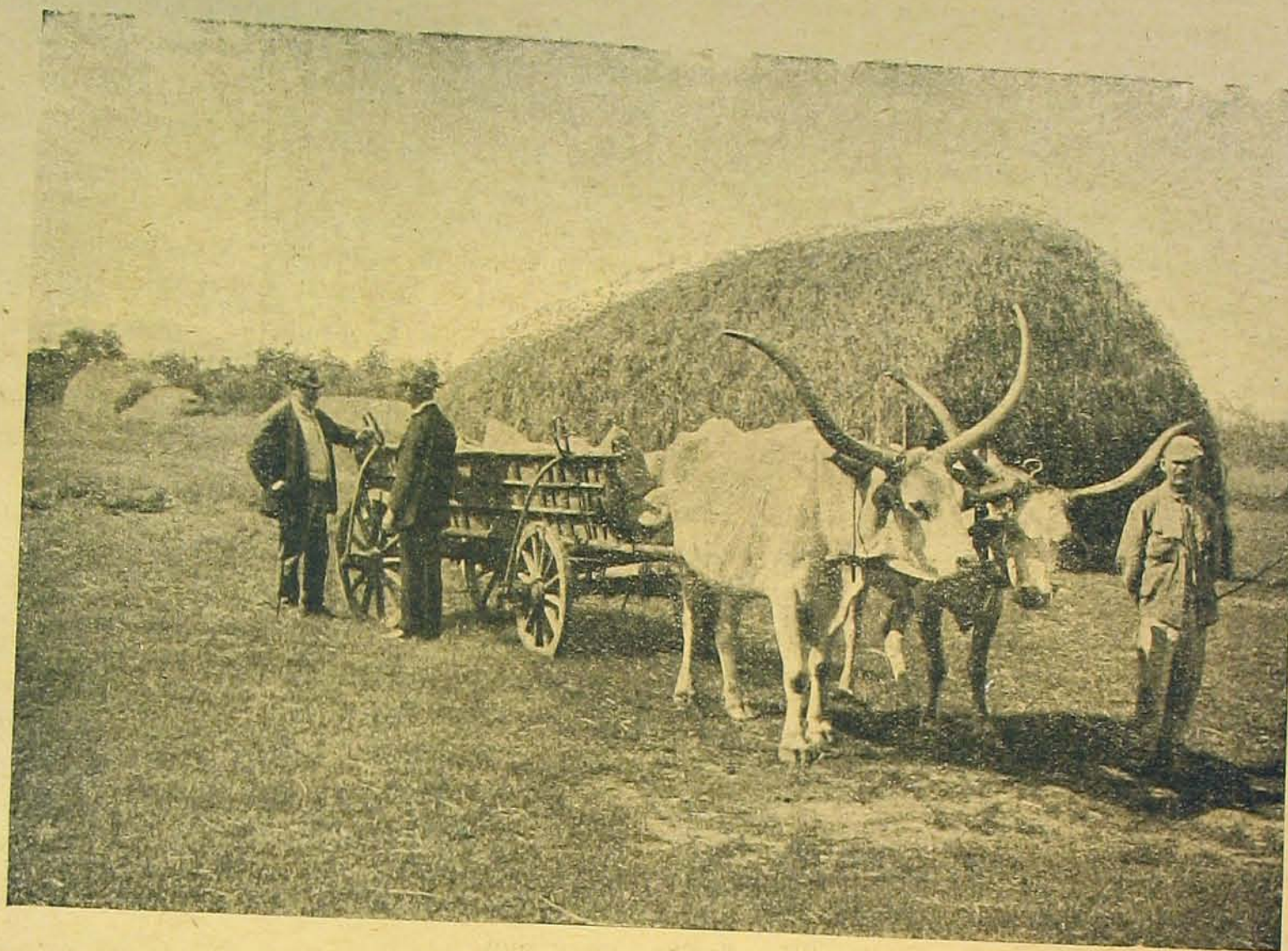
GRAMOPHON

150—180—200—300 K
legfin. azél dramszerkezettel

a legjobb minőségben az egész országban elismert elsőrangú magyar hangszertelepen

REMÉNYI MIHÁLY a m. kir. Zeneakadémia szállítójánál érezhető be Budapesten, Király u 58. és 60.
Minden hangszerről külön árjegyzék kérendő.

A gabona behordása.

Fasor az iskolában.

az ócsai szőlőkben levő épületében huzta meg magát, a hol a szőlő felügyeletéért és különféle munkájáért lakást és fizetést kapva, ebből és baromfi tenyésztésből tisztességesen megélhetett.

Az özvegyasszony még csak 38 éves volt s mihelyt valamennyire összeszedte magát eme új helyzetében és kezdte felejteni elhalt urát, új erőre s új életre kapott, csinosan, tisztességesen öltözködött és gyermekeit is gondozottan, tisztán járatta.

Ismeretség hiányában talán nem is számított az özvegy arra, hogy hamarosan szerencséje akad. De hát a közös szenvedés összehozza az embereket. Így kerültek össze özvegy E.-né és K. B. szintén ócsai szőlőbeli lakos is.

K. B. szintén özvegy volt s két gyermekkel maradt el ő is. Csakhogy neki sajátja volt az a szőlőbeli ház, a melyben lakott és szőlője is volt hozzá, gyermekei közül pedig a fia 18-ik évében volt s a 12-ik évében levő leánya, úgy, a hogy ellátta a házi teendőket.

De hát meg vagyon irva, hogy nem jó az embernek egyedül élni!

Ez oknál fogva és mert nevezett még csak 52 éves lévén, elhatározta, hogy második feleségévé teszi E.-né s alkalmas módon megismerkedvén a nővel, gyakori vendég lett annak a házábanál.

K. B. ugyanis, mint minden idősebb és tapasztaltabb egyén, számító férfit volt. Nem akart ajtóstul rohanni a házba. Igyekezett előre kiismerni jövőbelijét. Együttal arra is törekedett, hogy az ő és az asszony gyermekei már előre megismerkedjenek s ha majd látja, hogy ezekben is ép úgy, mint ő bennük, megvan a kölcsönös szimpátia s a gyerekek mindegyike kezd megbarátkozni az új apával illetve anyával, csak akkor lesz az esküvőből valami.

És hát ez a számítás egészen jól bevált. Az özvegyasszony el-eljárt néha K. B. serdülő leánykáját oktatni, bevezetni a háztartással járó egyes dolgokba, viszont a leányka is gyakran segített az asszonynak a házkörűli teendőjében és a nála kisebb gyerekei gondozásában s így kezdett benső viszony fejlődni a két özvegy és gyermekei között.

Minél jobban fejlődött ez a bizalom, annál több időt töltött a férfi a nő körében. Ha a suhancz fiu nem lett volna otthon, bizony elhanyagolódott volna sokszor a szőlőbeli munka is.

Már október felé járt az idő, de a közel fél éves ismeretség még sem fejeződött be a mind a két részről tervezett házassággal, mert a nyár folyamán K. B. háza leégett s ennek helyreállításához sok pénzre volt szüksége s így teljesen kiköltekezett; úgy határozták tehát, hogy majd csak a szüret után, ha a bort sikerül jó áron eladni, tartják meg az esküvőt, november esetleg december hónapban, de mindenesetre karácsony előtt.

Ezt a tervet azonban egy közbejött esemény teljesen

felborította, sőt meghiusította a komolyan szándékolt házasságot is.

Ugyanis november első napjainak egyikén, este tíz óra tájban, a mint félig nyitott ajtó mellett a konyhában vasalgatott E.-né, a közelből egészen váratlanul lövés dördült el, mire a vasaló egyik felé, az özvegy pedig, mint egy élettelen hulla, másik felé estek a földre.

Jó néhány percig csend volt ezután a ház körül, csak a menekülő tettesnek a törtétese hallatszott, a mint fujtatva-zihálva futott el a tett színhelyéről.

A durranásra felébredt az özvegy két gyermeke, de eleinte csak hallgattak és csak akkor kezdtek sirdogálni és kiabálni anyjok után, mikor annak semmiféle mozgódását vagy zaját nem hallották a lámpával megvilágított konyha felől.

A gyermekek kiáltására végre magához tért az asszony s körültapogatván magát, rájött, hogy tulajdonképpen semmi baja sincs. De mivel az átszenvedett ijedtség hatása alól sehogy sem tudott menekülni, ki-menni pedig nem mert, hogy valakit éjjelre oda hív-hasson, kénytelen-kelletlen megadta magát sorsának, bezárta konyhája és lakása ajtaját és gyermekeihez behúzódott az ágyba a nélkül, hogy meggyőződött volna arról, vajjon az a lövés hagyott-e valami nyomot a konyhában s ebből következtetve neki volt-e szánva vagy sem.

Már jó fent járt a nap, mikor bátorságot vett magának az özvegy és kijött a lakásból.

A konyhában széttekintve, mindjárt felfedezte, hogy az éjjeli merénylet ő ellene irányult. Ott voltak annak a nyomai attól a helytől, a hol ő vasalás közben állott, oldalt eső fal részen. Egy csomó szétszórt serétnek a félkör egyik-, három nagyobb lövedéknek pedig a félkör másik szélén volt a nyoma a meszelt falban.

Az özvegy először K. B.-hez szaladt tanácsot és segítséget kérni, abban a hitben, hogy előző napi budapesti utjáról már hazatért. K. B. azonban még nem jött akkor haza, minélfogva az asszony befutott a közeli községbe az örsre és panaszt tett az ellene intézett merényletről.

Galamb járásőrmester, akkori ócsai örsparancsnok mindjárt a helyszínére sietett s megtartván a helyszini szemlét, a következőkről győződött meg.

A tettes a konyhaajtóval szemben, 10—12 lépésnyire levő sövénykerítés mellett állva figyelte meg az asszonyt, a ki a lámpa fénye által megvilágítva, a félig nyitott ajtó mellett igen jó célpontul szolgált neki.

Pár nappal előbb esős idő lévén, a még nedves homokon könnyen felismerhető volt úgy a kerítéshez, mint az onnan elvezető nyom; a kerítés tövében levő teljesen nyers homokban pedig egész világosan kivehető volt, hogy a tettes huzamosabb ideig állott ott mozdulatlanul, mert csizmájának a nyoma egészen belenyomódott a homokba, úgy, hogy valósággal mesterien

készült lenyomat maradt utána. Ezeknél a nyomoknál különös volt, a féltalp sarok felé eső részének szokatlanul ferde szabása illetve vágása, a mennyiben a csizmák külső oldala felőli széle a talpnak 3—4 cm.-nyivel közelebb volt a sarkokhoz, mint a belső oldalon való részeken. Ezenfelül az egyik csizmán nem volt patkó, a másik csizmáról pedig a patkó félága le volt törve, de a törés nem egyenes keresztmetszetben, hanem hegyes ékalakban történt.

Megállapította továbbá a járásőrmester, hogy a tettes a sövény egyik karójának letört ága tövére fektette a valószínűleg rozsdás puskája csövét, mert a karó redves héján világosan felismerhető volt a ráragadt rozsdanyoma.

A célzás erről a helyről a lehető legjobb volt és a mint az asszonyt arra a helyre felállították, a hol a merénylet idejében állott, kétségtelenül megállapítható volt az is, hogy a lövés a fejnek volt irányítva és csak az volt, a már fentebb említett *isteni csoda*, hogy ily csekély távolságról való lövésnél miként maradt sértetlenül az asszony s mi okozhatta a lövedékhez használt nyulseréteknek és három szem farkasserétnek, jobban mondva ólomból — valószínűleg puskagolyóból — vágott három darab kismogyoró nagyságu ólomnak, az áldozatra nézve olyan szerencsésen való szétszóródását, hogy az asszony fejét szűk félkörben körülvéve, a sörétek a fej hátsó része, az ólomdarabkák pedig az arc közvetlen közelében haladtak el és furódtak az egy lépésnyi közelben levő falba és mégsem találta egy szem sem az asszony fejét.

A csendőrijárőr azonban nem ér rá, hogy ilyen problémák megoldásán törje a fejét. Sokkal fontosabb teendő vár rá. A tettes kilétének felderítése. A mi ennél az esetnél eleinte nagyon nehezen ment.

A nyom legfeljebb annyit árult el, a mit t. i. a csizma nagyságából, formájából lehetett következtetni, hogy a tettes férfi lehetett, mert a nők most már Ócsán sem hordanak patkós cipőt.

Hogy milyen korú lehetett a tettes, azt a csizma nagyságából nem lehet kiokoskodni, mert 40—42-es számú lába 18 éves suhancznak is van ép úgy, mint 40—50 éves embernek.

Az asszony nem gyanakodott senkire. Egy szóval se mondott többet annál, mint a mennyt fentebb már ismerttettem.

Felmerült ennél fogva az a gyanu, hátha vetélytársa van a vőlegény-jelöltnek, a kit titokban talán ép úgy biztatott a nő, mint ezt a másikat s most a mellőzött szerelmes bosszúból kísérelte meg a gyilkosságot.

Ezt azonban az asszony kereken tagadta. Előadása szerint, özvegysége óta, más férfival szóba se állott, mint K. B.-vel. Őt se környékezte meg ez utóbb nevezetten kívül senki; sem szerelmi ajánlattal, sem házassági igérettel. Ehhez a feltevéshez fűzött reménység tehát már születésekor meghalt.

Ugyancsak erre a sorsra jutott ama második feltevés is, hátha K. B. gyanusította meg az asszonyt valakivel és ő követte el a merényletet szintén bosszúból; a pesti utazás pedig csak ürügy volt és csak alibi-igazolásra volt kieszelve.

E feltevés ellen nemcsak a férfi, hanem még a nő is tiltakozott. Feltétlenül megbiztak egymásban mind a ketten.

A merénylet ugyan épen abban az időtájban történt, mikor Budapest felől a vonat Ócsára érkezett, ámde K. B. hitelt érdemlő módon beigazolta, hogy azzal a vonattal nem jött haza, mert a dolgát, közbejött akadályok miatt, el nem végezhetvén, Budapesten kellett maradnia.

Míg ezek a nyomozások, puhatolások, kikérdezések folytak, a járásőrmesternek volt alkalmja arra is, hogy K. B. fiával és leánykájával szóba álljon s tőlök megkérdezhessen egyetmást apjuk tervei felől.

A 18 éves suhancz, korához képest, úgy szellemileg, mint fizikailag eléggé fejlett volt már s ennek megfelelőek voltak az egyes kérdésekre adott feleletei is.

Az eset nem is érintette lesújtó módon. Atyja dolgaival — mint mondá — nem törődik. Abba semmi beleszólása nincs, ilyet apja meg se tűrne. Hogy megszes-e a házasság vagy nem, az ránézve teljesen közömbös. Az asszony ellen semmi kifogása uem volt, rossz hirt se hallott róla senkitől.

Mindezeket teljesen közönyösen, de mégis olyan modorban, olyan hangsúlyozással s olyan fölényes nem-törődömséggel mondta el, a mi kissé megingatta a járásőrmestert a fiú előadásának valószínűségében.

Hasonló értelemben beszélt a leányka is, de előadásában több volt az asszony iránti melegség, mert — szerinte — jó asszony az, szereti a gyermekeket, őket is, ép ez okból nem tudja, miért fessegeti a Jóska (ez a bátyja neve) mindig, hogy sok pénz elfogy a miatt az asszony miatt,

Ez az utolsó mondat megkapta a járásőrmester figyelmét s tovább firtatta a dolgot abban az irányban, miféle sok pénz lehet az, a mit a Jóska gyerek emleget.

A lányka beszédéből azonban nem lehetett semmi fontosabbat megállapítani, mert mit se tudott arról, hogy az apja pénzt vagy értékes ajándékokat adogatott volna annak az asszonynak. A Jóska gyerek bemondása se tisztázta jobban ezt a dolgot. Beismerte, hogy mondott ilyesfélét a huga előtt, de azt csak úgy szokásból, a házassággal járó költségekre célozva mondta, minden komolyabb jelentőség nélkül.

Viszont az apa és E.-né is úgy nyilatkoztak, hogy a fiu megjegyzéséből nem lehet arra következtetni, hogy az apa pazarolt, ok nélkül vagy utóbbira költekezett volna, mert ilyesmi nem fordult elő, legalább olyan mértékben nem, hogy az a fiu előtt feltűnhetett s annak emiatti neheztelését előidézte volna.

A járásőrmester mindezek dacára gyanusnak találta

a Jóska gyereket s nevezett elleni gyanuját növelte az is, hogy ez és nővére, az eset idejére vonatkozó alibi-jüket igazolandó, azt állították, hogy apjukat várták az állomáson, oda együtt mentek ki, holott e körülménynek további nyomozása során kiderült, hogy a leány egyedül ment ki a vasúthoz, bátyja tőle az uton egyik barátjával elmaradt s miután apjuk nem érkezett meg a vonattal, ő bátyját se várta ott be, hanem egyedül tért haza, a hova utána bátyja is nemsokára megérkezett.

Az a bizonyos barát igazolta is ezt a felvetődött eltérést és beismerte a Jóska gyerek is, de már az együtt töltött idő mennyiségére nézve ellentmondtak egymásnak.

Jóska azt állította, hogy úgy elfecsegték az időt, hogy csak a vonat füttyülése juttatta eszébe az állomáshoz való sietést, de mire oda szaladt, a vonat már el is ment, a hugát pedig nem találta ott s így utána sietett haza.

Barátja ellenben úgy nyilatkozott, hogy igen rövid ideig voltak együtt és jóval a vonat füttyülése előtt elváltak egymástól, a mikor is ő haza, Jóska pedig — állítólag — az állomáshoz sietett.

A felmerült időkülömbőség megértéséhez tudni kell még azt is, hogy Ócsán a vonat vizet vesz s minden alkalommal tíz percig áll. Ha tehát a járásörmester attól a helytől való távolságot, a hol a két fiu az egymástól való elválást egyértelműleg bemondta, — figyelembe vette s összeadta azt az állomáshoz jutáshoz szükséges 2—3 percet, a vonat várakozási idejével, ha ehhez hozzá-számította különösen azt, hogy Jóska már nem is érte a vonatot az állomáson, 18—20 percnyi üres idő mutatkozott, a mi nem volt igazolva; ez az idő pedig — szerinte — épen elég volt arra, hogy Jóska a barátjától elválva, az asszonynak az állomás közelében levő lakásához elfusson, a merényletet elkövesse s azután kiszaladjon az állomásra.

A merényletkez azonban puska is kellett. Ez pedig Jóskánál nem volt. De nem találták K. B. házában a helyszínén felfedezett nyomnak megfelelő csizmát sem; különben úgy az apa, mint a fiu állították, hogy utóbbinak csak egy pár csizmája van, az pedig nem felelt meg a talált nyomnak.

A járásörmester még se adta fel a reményt; ő ragaszkodott a fiu tettességéhez.

Már a K. B. házában tartott házkutatásnál, a csizma keresése közben, arra is sulyt helyezett, hogy valahol, különösen a lakószobának a tüzeset után újból agyagozott földjén a keresett csizmának a nyomát felfedezze.

A kicsiny ablaku szobában való nappali gyér világítás mellett azonban nem sikerült ez neki. Mikor tehát már mindenből kifogyott, este ment el K. B. lakására és a földre helyezett lámpának a világításánál, négykézláb vizsgálgatta át az egész lakás földjét és az asztal alatti

területen nem is egy, hanem két nyomot is sikerült felfedeznie.

— No bátyám, ezt a csizmát keresem én, a melynek a nyomai itt látszanak, szólott a járásörmester K. B.-hoz a nyomokra mutatva.

— Hiszen a padláson vannak azok járásörmester ur — válaszolt K. B. a nyomokat megtekintve, — a fiam használhatatlan csimái azok s a házkörűli sármunka végzése közben volt a lábán utóljára, tessék várni, mindjárt lehozom.

— Jártam már én ott kérem, de ott semmiféle csizmákat nem láttam, — hütötte le az apa igyekezetét a járásörmester; — különben menjünk együtt, hátha ketten jobban megtaláljuk.

S azzal a fiut őrizetbe vették jelentvén ki, járőtársára bizta, ő pedig az apával a padlásra ment, de hire-hamva se volt a keresett csizmának.

Ekkor a fiut vették elő, de az meg csak a vállát vonogatta, jeléül, hogy ő nem tudja, hova lehetett a padlásról a csizma.

Másnap újabb kutatást rendezett a járásörmester a K. B. házában s mindenféle épületében, de a csizma csak nem került elő.

A mint így jár-kezel vizsgálódik az udvaron, feltűnt neki, hogy a szalmakazaltól távol, az udvar egyik részén, körülbelül egy kosárnyi törek van szétszórva egy négyszögmeternyi területen, a mit a nyughatatlan vérü tyukok ugyancsak igyekeznek még széjjelebb rugdosni.

— Hogy került az a törek oda? Kérde a gazdától. Mikor pedig az nemleges feleletet adott, megpiszkálta a törekkel fedett területet s így jött rá, hogy a szétszórt törekkel egy új ásás nyomai voltak ott leplezve. Alig bolygatták meg a földet egy ásónyomnyira, már előkerült a keresett csizma,

— No bátyám, hát a maga fia akarta E.-nét agyonlőni, mert ezeknek a csizmáknak a nyomai ott vannak az asszony kerítésénél, világosította fel a lelet felett ámuló apát a járásörmester.

A csizma felmutatására megtört az addig konokul tagadó Jóska gyerek is. Beismerte a bűnét. A cselekményt úgy hajtotta végre, miként azt a járásörmester már előbb kikombinálta; a számítás azonban rosszul sikerült, azért késett el a vonattól. Megmutatta azt is, hol a puska. Ott volt az asszony háza felé vezető út mellett egy régi kazalba elrejtve. Egyik tanyai pajtásától kérte kölcsön róka lövésre s már előzetesen oda rejtette a szalmakazalba megtöltve, elkészítve a lövéshez. Puskaport és serétet is pajtásától kapott hozzá, az ólomdarabokat pedig egy forgópisztoly golyóból vágta szét és azért tette a puskába, hogy biztosabb legyen az eredmény.

De mert a fegyver egy régi, elvágott, böcsövü puska volt, ez és valószínűleg az egyenetlen töltés is okozta azt, hogy a rövid távolságra is úgy szétszórta a seré-

teket és ólomdarabokat, hogy az asszony feje körül repülve el, azon legkisebb sérülést se ejtettek.

Ez a különféle töltelék azonban nem csak egymást rugta szét, hanem szétrugta a K. B. és E.-né házassági tervét is. Az asszony már nem vállalkozott arra, hogy a gyilkos szándéku fiúnak anyja legyen.

Jóska gyerek öt évi fogházat kapott a gyilkosság kísérletéért s minthogy 1913-ban történt az eset, nincs kizárva, hogy most már valamelyik fronton jobblövésű puskákat próbálgat az ellenségeink bőrén.

KÉPFINKHEZ.

Rokkant katonák oktatása a kecskeméti földmivesiskolában.

Sokszor felmerült már a legelső rokkant katona látása óta az az egész nemzetet érintő kérdés: mi lesz rokkant katonáinkkal a háború után? Mindenki attól félt, községi hatóságok ép úgy, mint magánemberek, hogy a rokkant katona, ha teljesen vagyontalan, a község nyakán marad, ha pedig vagyonos, hozzátartozói nyüge lesz, míg él. Nyügnek tekintették őket itt is, ott is, annál is inkább, mert tudták, hogy abból a nyugdíjból, a mit majd az állam ad nekik, meg nem élhetnek.

Azalatt azonban, mialatt ezekkel az önként kitalált, toldozgatott-foldozgatott mesékkel ijesztgették egymást az emberek, a hadigondozó és hadsegélyző hivatalok energikus, céltudatos munkával és szívós kitartással, csendesen, minden lárma nélkül egy oktatási folyamatot indítottak meg, a melynek során újabb és újabb pozíciót biztosíthattak rokkantjaink részére. A ki iparos akart lenni és alkalmas is volt rá, kitanították; hivatalnokokat, tisztviselőket képeztettek ki és juttattak alkalmazásba. Rokkantaknak, bénáknak egyformán tudtak megélhetést biztosító állást szerezni.

De nem felejtkeztek meg a földmivesekről sem. Vannak rokkant katonáink között nagyon sokan, a kik előbbi foglalkozásukhoz: a földmiveléshez ragaszkodnak, viszont mások épen a gazdasági szakra óhajtották magokat kiképeztetni. Nem maradtak oktatás nélkül ezek sem. Vannak gazdasági és földmivesiskoláink, ott megfelelő oktatásban részesülnek. Ilyen a többek között a kecskeméti földmivesiskola, a melyben egymást követő turnusokban már eddig is egész sorozatát képezték ki rokkantjainknak. S mint a vonatkozólag közölt képek mutatják, az oktatás nemcsak elméletileg, hanem mindjárt gyakorlatilag is történik s így vezetik be őket a gazdasági teendők különféle változataiba. Ráfér ez a szakszerű oktatás a gazdasági alkalmazást elnyerni óhajtókon kívül még a volt földmivesekre és gazdálkodókra is, mert a háború után nagyon is szükségesnek mutatkozó többtermelésnek a titkát csak a szakszerű gazdálkodás alapelveinek ily módon való gyakorlása mellett sajátíthatják el annyira, hogy azzal jövőbeni viszonyainkat előmozdítani, fellendíteni képesek lehetnek.

KÜLÖNFÉLÉK.

Lombtakarmány-szedés. A szárazság, a mely igen hosszú ideig tartott és a gyenge szénatermés folytán előálló takarmányhiányra való tekintettel a földmivelésügyi miniszter a rendkívüli legeltetés, lombtakarmány-szedés stb. tárgyában a múlt évben kiadott rendelet hatályát — az ideig, a meddig azt a száraz időjárás szükségessé teszi — erre az évre is kiterjesztette.

Szerkesztői üzenetek.

A szerkesztőség a szolgálattal kapcsolatos kérdésekre és névtelen levelekre nem válaszol, kéziratot vissza nem ad, levélben pedig csak igen kivételes oly esetekben válaszol ha a válasz, kényességénél fogva, nyilvánosan meg nem adható. Kérjük ennél fogva olvasóinkat, hogy leveleikkel bélyeget ne küldjenek.

G. Vagyunk. A háborús segélyre csupán a mögöttes országban szolgálatot teljesítő csendőrlegénységnek van igénye.

Kiváncsi. Szó van róla. Hosszu táboricsendőr szolgálatára való tekintettel szolgálati uton kérheti.

F. J. Kérelmét szolgálati uton adja elő.

1881. Várja be az e kérdést szabályozó általános rendelet megjelenését.

Uzvályg. 1. Ujbóli ténylegesítése esetén, a nyugállományba helyezése óta teljesített tényleges népfőlkelői szolgálata be fog számíttatni. 2. Szolgálati pótdíjára ez a körülmény befolyással nem lehet, rendfokozatát azonban megtartja.

K. A. Tp. 414. Most van folyamatban. Rövid időn belül megvalósul.

Szolgálni óhajtok. Az altiszti kiképzés jelenlegi rendszerének megváltoztatására van kilátás.

Vita. 1. Nem. 2. Fegyverét szíjánál fogva balkarjára fűzi.

E. 886. 1. Helyzetük javítására az intézkedés folyamatban van. 2. Nem tudunk róla.

Sz. J. 46. Nem illetékes.

M. K. V. Amennyiben a parancsnok megkívánja, igen.

R. alórm. Melaj. Felfogása jellemes gondolkodásra vall. Kérelmét előterjesztheti s a mennyiben egyéb gátló körülmény fenn nem forog, hihetőleg teljesítve is lesz. 2. Nem közölhetjük.

B. K. és N. I. Porcsalma. Nem számítható be és az előző csendőrségi nyugdíjára kihatással nem lehet, mivel nem csendőrségi, hanem népfőlkelési tényleges szolgálatot teljesítenek.

Volt csendőr 145. 1. Különbség csupán a hajtóka színében van. Rendfokozati jelük: egy 13 mm. és egy 6 mm. széles ezüst gallérszomány, mely között 3 mm. térköz van, 3 fehér selyemosillaggal. 2. Egy 13 mm. széles ezüst gallérszomány és 3 fehér selyemosillag. 3. Alórmestertől felfelé, szolgálaton kívül. Alórmesternek gyalogsági (zárt), az egyéb altiszteknek lovassági (nyitott) kardbojttal.

P. M. 100. 1. A tömegátalány a csendőr feltételes tulajdonát képezi és kezére annál kevésbé fizethető ki, mivel ruházattal természetben lesz ellátva. 2. Bevonulása után. 3. Egyikkel sem. 4. A honvéd gazdasági hivatalokban alkalmazott rangosztályba nem sorolt havidíjasok. Kék hajtókát és ezüst gallérszományt viselnek, 3 selyem osillaggal.

Károly bakák. 1. Budapest, VI. Andrássyut 8 sz. alatt. 2. Kintüntetés szerzett érdemekért adományozható, de nem lehet „illetékes.”

Alórmester. A valóságos altisztek létszámának tetemes emelése folytán, célját a közeljövőben eléri.

HIVATALOS RÉSZ.

SZEMÉLYI ÜGYEK.

Dicsérő elismerésben részesített:

a cs. és kir. Hadsereg-főparancsnokság által:

a háborúban teljesített, kitűnő szolgálatai elismeréseül:

hertelendi és vindornyalaki Hertelendy Ignác, egy hadtápállomásparancsnoknál beosztott, a VI. számú csendőrkerület állományába tartozó csendőrfőhadnagy.

Adományoztatott:

a hadrakelt seregnél:

Ó császári és apostoli királyi Felsége által erre felhatalmazott parancsnokság által:

az ellenség előtt tanusított vitéz magatartása elismeréseül:

a bronz vitézségi érem:

Bányai Mihály 2. osztályu őrmesternek,

Bartók József,

Osbáth Gyula alőrmestereknek, a II. számú csendőrkerületben;

a koronás vas érdemkeresztet, a vitézségi érem szalagján:

az ellenség előtt teljesített különösen kötelességű szolgálataik elismeréseül:

Fazekas János 1. osztályu őrmesternek, a VII.,

Sedony József 2. osztályu őrmesternek, a III.,

Polákovics Ádám 2. osztályu őrmesternek, az V.,

Szücs Sándor,

Bereczky Kálmán alőrmestereknek, a VI. számú csendőrkerületben.

Ideiglenes nyugállományba helyezettek:

1918. évi szeptember hó 1-ével:

Kénesi Gergely VI. számú csendőrkerületbeli ideiglenes nyugállományu járásőrmester, a megejtett újbóli felülvizsgálat alapján, mint «rokkant, népfölkelési fegyveres szolgálatra is alkalmatlan.»

Választott lakhelye: Déva.

Palkó Sándor, II. számú csendőrkerületbeli járásőrmester, a megejtett felülvizsgálat alapján, mint «rokkant, népfölkelési fegyveres szolgálatra is alkalmatlan.»

Választott lakhelye: Nagybecskerek.

Varga János II., VIII. számú csendőrkerületbeli járásőrmester, a megejtett felülvizsgálat alapján, mint «jelenleg szolgálatképtelen» egy év tartamára.

Választott lakhelye: Nagyhalmagy.

Okiratilag megdicsértettek:

a m. kir. III. számú csendőrkerületi parancsnokság által:

Kukhely János, Gazsi János, Lukács György, Vajda János II., Csala János, Gulyás Ferencz, Verdon János, Máté Péter, Kovács János III., Bertics József, Hép György, Gilányi Mihály, Szabó Ferencz I., Tényi József, Fazekas Gergely, Szabó István I. és Nagy József III. alőrmesterek, a budapesti csendőrkarhatalomhoz való vezénységük alatt úgy a közbiztonsági, mint különleges szolgálatban tanusított igen buzgó, fáradságot nem ismerő eredményes szolgálataikért és jó magaviseletükért.

Nyilvánosan megdicsértettek:

a m. kir. V. számú csendőrkerületi parancsnokság által:

Árva István 1. osztályu őrmester, Wieder Lajos 2. osztályu őrmester és Hollendonner Orbán alőrmester az őrs kertjének mintaszerű művelése és a közgazdálkodás eredményes vezetése körül szerzett érdemeikért.

a m. kir. VI. számú csendőrkerületi parancsnokság által:

Takács József és Fábian József népfölkelő szakaszvezetők egy veszélyes katonaszökevényekből alakult kóborczigánybanda által elkövetett számos bűncselekménynek hosszas és fárasztó nyomozással történt kiderítése körül tanusított hasznos közreműködéséért;

Kiss József III. 2. osztályu őrmester, Knorr Sándor és Szentgróti József alőrmestereknek, egy több bűncselekménnyel terhelt katonaszökevénynek kinyomozása és az általa elkövetett 10.507 korona kárértékű számos betöréses lopásnak kiderítése körül kifejtett hasznos és eredményes közreműködésükért;

Szautner János járásőrmester és Balázs Mihály alőrmesternek a Királyhidán 1918 május 21-én délután

Magyar Köztisztviselők és Állami Alkalmazottak Takarékpénztára

Köztisztviselői kölcsönök törlesztésre.

Előlegek értékpapírokra.

Családi házak és telepek létesítése.

részvénytársaság

Budapest, VII., Rákóczi-ut 76. sz.

☰ Telefon 153-44. szám. ☰

Alaptőke 2.000,000 korona.

Kölsönök lakbérletiltás ellenében.

Külföldi pénznemek vétele és eladása.

Sorsjegyeknek részletre és készpénzért való eladása.

Elfogadunk betéteket takarékpénztári könyvecskére. 1. Oly takarékbetétek után, melyeket hat hónapi felmondási idő lekötése mellett helyeznek el intézetünkknél, 6% (hat) betéti kamatot fizetünk. (A tőkekamatadó levonásával.) 2. Oly takarékbétét után, melynél a betevő az 1. pontban jelzett felmondási időt ki nem köti, 5 1/2% (öt és fél) betéti kamatot fizetünk. (A tőkekamatadó levonásával.)

Előleget nyújtunk értékpapírokra, sorsjegyekre, vidéki intézetek részvényeire.

Személyi kölcsönöket folyósítunk kezesség mellett vagy jelzálogos biztosíték ellenében, jutányos kamattétel mellett.

Utalványok, intézvénnyek és chequék beszedését elvállaljuk igen mérsékelt költségek felszámításával.

Veszünk és eladunk értékpapírokat, idegen pénzeket.

10—11 óra tájban, Kiss Károly pénzügyőri fővigyázó sérelmére egy dulakodás közben véletlenségből elkövetett emberölés tetteinek nehéz körülmények között ügyes és körültekintő eljárással történt kiderítéseért;

Bakonyi István, Horváth Sándor II., Molnár Ferencz I., Ács Ferencz, Imre József I., Bujtor István, Niholics Péter és Hegedüs György alőrmeesterek, a közbiztonsági szolgálat terén általában kifejtett buzgó és eredményes működésükért, valamint a háború okozta sokoldalu szolgálat lelkiismeretes teljesítéséért;

Sebesi Gyula 2. osztályu őrmester, Nagy József, Tóth József V., Szekeres és Mészáros József II. alőrmeesterek, a közbiztonsági szolgálat terén általában kifejtett eredményes szolgálataikért, továbbá a háborúból folyó sokoldalu szolgálat lelkiismeretes teljesítése, valamint a budapesti csendőr-karhatalomhoz történt vezénlyésük alatt kifejtett buzgó tevékenységükért;

Mészár János próbacsendőrként Baktüttös községben 1918. évi április hó 4-én déli 12 órakor keletkezett tűzvész-nél kifejtett hasznos tevékenységéért.

Előléptettek:

1. oszt. őrmesterré:

1918. évi szeptember 1-ével:

Bihun László 2. osztályu őrmester, a VI. számú csendőrkerületben;

alőrmeesterré:

1918. évi augusztus hó 10-ével:

Berki András, Simma János, Boér Miklós, Szitás Domokos, Locskó István, Mayer János II., Bede Sándor, Szöcs Gergely, Csifó József, Csiki Albert, Ferencz Lajos, Lőrincz Péter, Nagy Imre, András István, Antal István, Kádár Imre, Pál József és Kakas Márton csendőrök, a VII., Kovács István vezető, Bortos Pál, Szaniszló János, Séllei Lajos, Papp Ferencz, Gálík János és Hegyesi Ferencz csendőrök a VIII. számú csendőrkerületben;

1918. évi augusztus hó 24-ével:

Szabó Mihály III. és Takács János II. vezetők, az V. számú csendőrkerületben;

1918. évi szeptember hó 1-ével:

Ágoston Lajos, Szabó Kálmán III., Bak István és Szabó Mihály vezetők, az V., Pellérdi János, Técsi János és Bogdanov Mladen csendőrök, a VI. számú csendőrkerület;

vezetővé:

1918. évi augusztus hó 24-ével:

Bandzi András, Szakács Dénes, Almási Sándor, Koncz Geratimusz és Bakó Pál csendőrök, az V. számú csendőrkerületben.

Lovaglási jutalomdíjban részesítették:

a m. kir. III. számú csendőrkerületben:

Bolla József 1. osztályu őrmester. Varga Antal, Kóka Sándor, Neuhoff Antal 2. osztályu őrmesterek, Horváth György II. és Lehner István alőrmeesterek 20—20 k.;

a m. kir. VI. számú csendőrkerületben:

Dénes István járásőrmester 40 k.;

a m. kir. VIII. számú csendőrkerületben:

Marinkás János alőrmeester 40, Szigeti János járásőrmester, Rökkert Sándor 1. osztályu őrmester, Ferenczi Imre, Borbély Károly és Szabó István alőrmeesterek 20—20 korona lovaglási jutalomdíjban részesítették.

Névváltoztatások.

Belügyminiszteri engedély alapján:

a m. kir. III. számú csendőrkerületben:

Ardilán János alőrmeester, vezetéknevét «Erdélyi»-re;

a m. kir. VII. számú csendőrkerületben:

Urbán István alőrmeester vezetéknevét «Teleki»-re változtatta.

Házasságot kötöttek:

a m. kir. I. sz. csendőrkerületben:

Mihály László alőrmeester, Krisztea Olivával, 1918 július 28-án, Ispánlakén;

a m. kir. II. számú csendőrkerületben:

Gresák András alőrmeester, Bezdán Máriával 1918 június 12-én, Bácsgyulafalván;

Szabó Jeremiás 1. osztályu őrmester, Juratovics Erzsébettel, 1918 július 24-én, Dávodon;

a m. kir. III. számú csendőrkerületben:

Fischer Pál alőrmeester, Weisz Máriával, 1918 július 7-én, Budapesten;

Kéri György alőrmeester, Baki Margittal, 1918 június 26-án, Foktón.

SZÁNTÓ JÓZSEF

19 éve szállit kerékpárt, beszélő-gépet, varrógépet, karbid-lámpát asztalra, karbid-gummit és felszereléseket az egész ország csendőrségének. Elismerő

leveleim ezerszámba vannak. — Pontos cím:

SZEGED, VÁROSI BÉRPALOTA.

VÁRNAY L. SZEGED

csendőrségi nyomtatványok és felszerelési cikkek teljes raktára.

Gyalogsági tisztikard, bőrkardkötő, kardbojt, sapka a legjobb kivitelben kapható.